

22

RUMMET VAR KOLDT og fugtigt, og der lugtede af mug. Der var ingen vinduer. Kun to lave jerndøre – én på hver side af det armstykke jerngitter, der delte rummet i to. Fra loftet hang en enkelt pære og sendte et grelt hvidt lys ud over de kolde vægge. Lyset blændede mig først, sved i øjnene.

Jeg lå på en madras. Hovedet dunkede, og bortset fra de anstrengte hjerteslag og den klaprende lyd fra mine tænder var der stille.

Med en klagende metallisk lyd svingede døren pludselig op. Jeg lå stift og holdt vejret, mens skikkelsen nærmede sig.

”Hector vil møde dig.” Jack greb fat om min arm. Hovedpinen tiltog og dunkede i voldsom takt med pulsslagene, mens han hev mig ud gennem døren.

Korridoren var lang, og lyset flimrede fra utallige lysstofrør i det grå betonloft.

Åh, Lucas, hvor er din beroligende stemme? Din stemme, der kalder mit navn som den blideste musik.

Jeg lukkede øjnene og så hans ansigt. Hvorfor kunne jeg ikke høre ham?

Jack standsede for enden af gangen og åbnede endnu en jerndør. Han hev mig med ind og forsvandt bag min ryg.

Rummet var bart. Kun et enormt bord stod i midten, og rundt om sad en håndfuld vampyrer og stirrede.

En høj, bredskuldret mand rejste sig for bordenden. Håret var halvlangt og lyst, og ansigtet var betagende. Holdningen var styrkefuld, nærmest majestætisk.

"Hm ... ganske køn," smilede han og svævede langsomt imod mig. "Du bringer fortiden frem."

Jeg vaklede bagud, men smerten var uudholdelig.

Vampyren standsede. Han rystede på hovedet uden at flytte blikket fra mig. "Phillip! Hvorfor er hun i så ringe forfatning? Det er jo ikke meningen, at hun skal dø endnu!"

Phillips underdanige respons gjorde vampyrens identitet klar.

"Hector," hviskede jeg.

Han nikkede og rakte armene frem imod mig. "Kom herhen og lad mig se lidt nærmere på dig."

Jeg blev stående. Benene ville ikke flytte sig, og jeg havde ingen intentioner om at gå Lucas' største fjende i møde.

Efter lidt tid trak han på skuldrene og begyndte at cirkle om mig. "Lucas' udvalgte ... han har i det mindste god smag, når det gælder kvinder."

Forsamlingen lo.

Hector stoppede op og flyttede håret fra min hals. "Nydelig," konstaterede han og bevægede sig om foran mig. Et øjeblik granskede han mig minutiøst. "Du har valgt den forkerte vampyr, frk. Rose."

Jeg knyttede hænderne og beredte mig på forblindelsen.

"Jeg kunne måske skåne dit menneskeliv, hvis du blev én af os," tilbød han.

Vreden overskyggede pludselig angsten.

"Aldrig!" hvædede jeg.

Hector trak på skuldrene. "Synd, det ville ellers være ganske underholdende at stjæle dig fra Lucas. Han kunne fortsætte tilværelsen

med den viden, at du var her hos mig. Faktisk ville det være en langt bedre løsning end at ende hans eksistens.”

Jeg skulede arrigt mod ham. Tanken om at leve hos Hector var så frastødende, at døden næsten virkede tiltalende. På den anden side ville det skåne Lucas’ liv.

Hector lænede sig frem. Blikket var pludselig mildt, mens hans kolde hånd strøg en hårlok væk fra mit ansigt.

”Jeg er ikke så slem, som du tror. Vi kunne få det ganske godt sammen.” Han blottede tænderne.

Jeg veg tilbage og så væk.

”Nå, men nu kan du jo tænke over det. Enten dør I begge, eller også fortsætter I jeres eksistens – det er op til dig.” Han vendte sig mod forsamlingen. ”Før hende tilbage – og Jack, hun trænger til at blive soigneret.”

Jack stod straks bag mig. Han tog fat om min arm og trak mig mod jerndøren.

”Bemærkelsesværdigt,” lo Hector i en tone af forundring.

Jeg kastede et blik over skulderen. Synet var sært berusende.

Åh, gid jeg snart ville vågne. Det måtte ikke være virkeligt. Så meget grusomhed kunne umuligt findes.

Jeg sank ned på knæ i cellen og begravede ansigtet i hænderne. Jack stillede en kande og en skål ved min side og låste mig inde uden et ord. Kun den klagende lyd fra døren bekræftede, at jeg atter var alene.

Jeg stirrede længe på kanden, inden jeg forsigtigt lugtede til vandet. Så tog jeg en slurk. Øjeblikket efter skyllede jeg resten ned.

Brødet var tørt, men det dækkede hullet i maven, og æblet fornyede energien. Jeg tænkte klarere nu.

Jeg satte mig tilbage på madrassen og lod fingrene inspicere halsen. Såret var begyndt at hele, men hud og hår var stift af størknet blod.

Lucas ... er det her vores skæbne? At du skal slå mig ihjel og møde dit endeligt bagefter? Måske vil du opfatte døden som befriende, når du

opdager, hvad du har gjort – hvad de tvinger dig til at gøre? Måske er døden bedre end at leve med skylden? Men jeg kan skåne dit liv, og nu, hvor der ikke findes andre muligheder, vil jeg ofre mig selv for dig. Er kærligheden virkelig skæbnebestemt?

Fingerspidserne var næsten helet. Hvor længe havde jeg været væk? Et døgn? To? Rebecca måtte undre sig. Og hvad med mine forældre og Alexander? Ingen ville få mig at se igen, og mysteriet om min bortgang ville aldrig blive løst.

Tomrummet i mig føltes som et uendeligt gabende hul, der rev og flåede i sjælen.

"Hallo?" kaldte jeg. "Hallo ... er der nogen?"

Døren røg op med et brag, og lyden fik mig til at fare sammen.

"Hvad?" lød en ny stemme. En tætbygget vampyr med rødligt hår trådte ind og stirrede irriteret på mig. Jeg genkendte ham straks fra fru Thomsons tegninger.

"Jeg skal bruge toilettet."

Vampyren fnøs og gjorde tegn om at følge efter. "Mennesker ..." vrissede han og gik hurtigt hen ad korridoren. Han gennede mig op ad trappen og ind på baggangen. En helt almindelig baggang i en ganske normal villa. En villa med en noget ualmindelig kælder og beboere, som naboerne næppe ville bryde sig om.

"Lad nu være med at forsøge at flygte." Vampyren så uinteresseret på mig.

Troede han, jeg var dum?

Jeg lukkede døren og tog et dybt åndedrag. Badeværelset var lille, men det havde et toilet, en vask og en brusekabine, og fra to smalle loftvinduer trængte dagslyset ind.

Over vasken kom mit ligblege ansigt frem i spejlet. Jeg stirrede på mig selv. Bortset fra de blå øjne lignede jeg mere en vampyr end et menneske.

Jeg tændte for vandet og vaskede hænder og ansigt. Så skyllede jeg håret og redte det igennem med fingrene.

Vampyren flåede døren op og rev fat i min arm. Han gelejdede mig tilbage til kælderen, mens han gik i hælene på mig. Mine sanser samlede sig straks om den lyd, der uventet brød stilheden. Lyden af gråd.

"Du har fået selskab," bemærkede vampyren og lo koldt. Han smækkede jerndøren bag mig, mens jeg tøvende vendte mig mod den grædende.

På den anden side af de tykke tremmer sad en kvinde midt på gulvet. Hun stirrede forskræmt op, og for en stund ophørte gråden.

"Hvor er jeg?" hviskede hun med dirrende stemme.

Jeg knælede foran tremmerne. "Det ved jeg ikke."

"Har de også kidnappet dig?" hviskede hun og kravlede hen imod mig.

Jeg nikkede tavst. Kvinden havde tilsyneladende vurderet, at vi var allierede.

"Hvorfor? Hvad vil de os? Hvem er de?"

Jeg rystede på hovedet. Hvad ville sandheden gavne andet end at øge hendes frygt? "Jeg ved ikke, hvem de er, eller hvad der skal ske," hviskede jeg.

Kvinden begravede ansigtet i hænderne. Hun var ældre end mig og ganske køn.

"Hvad hedder du?" spurgte jeg og lod blikket løbe over hendes hals. Der var ingen bidemærker.

"Lisa." Hun løftede hovedet og så på mig.

"Jeg hedder Victoria." Jeg rakte min hånd ind mellem tremmerne, og hun klamrede sig til den.

"Hvor længe har du været her?" snøftede hun.

"Ved det ikke." Jeg sukkede. "Det er svært at holde styr på tiden."

Lisa spærrede øjnene op, da hun fik øje på min blodige bluse.

"Det ser værre ud, end det er." Jeg strøg håret tættere omkring halsen. "Kan du huske, hvordan du kom herhen?"

Hun rystede på hovedet. "Jeg var ude at gå med min hund. En pæn mand stoppede mig for at ..." Hun så forvildet frem for sig. "Jeg ved ikke, hvorfor han stoppede mig, men pludselig blev det hele mørkt." Hun skælvede. "Bare han ikke har gjort min hund noget."

"Den har det sikkert fint." Jeg prøvede at smile. Lisas bortfører havde næppe spildt tiden på en ubrugelig hund.

"Hvad er din historie?" snøftede hun.

"To mænd trængte ind i min kærestes hus og tog mig med," svarede jeg kort og så ned mod gulvet. "Jeg husker heller ikke mere."

Hun gav sig atter til at hulke. "Åh gud, jeg vil ikke dø!"

"Ssh ... ssh ..." Jeg ville gerne sige, at jeg var sikker på, at hun ikke skulle dø, men jeg var ikke dygtig nok til at lyve.

Vi sad længe og holdt hinanden i hånden. Det var rart ikke at være alene.

Pludselig røg døren op. Phillip så på Lisa med sit onskabsfulde smil.

"Rejs dig!" beordrede han.

Lisa knugede om min hånd gennem tremmerne.

Phillip stønnede irriteret. Sekundet efter greb han fat i hendes bluse. "Op, nu!"

Lisa slap min hånd og kom på benene.

"Hector er sulten – han har bestilt take away!" Phillip lo højt og trak Lisa hen mod døren.

Jeg holdt vejret. Jeg havde lyst til at skribe og slå på alt omkring mig, men hvad nyttede det?

Det sidste, jeg så til Lisa, var hendes rædselsslagne øjne. Døren blev efterladt åben, og jeg hørte hendes modvillige skridt hen ad korridoren, mens jeg gav mig til at vandre rundt bag tremmerne. Kvalmen var intens, og billedet af Lisas skræmte ansigt stod tydeligt for mig.

Med ét blev stilheden brudt af et langt, grufuldt skrig. Kvalmen fyldte mig op. Jeg krøb sammen midt på gulvet og lagde armene omkring benene. Min hulken var lydløs, mens jeg rokkede frem og tilbage.

Lisas skrig gentog sig efter få sekunder. Et skrig af overgreb, rædsel og smerte. Et skrig for livet. Et skrig, som jeg ville huske til det øjeblik, mit hjerte holdt op med at slå.

23

TIDEN VAR EN forvirrende størrelse. Hvor hurtigt gik den? Hvor var den nået til? Og mest af alt – hvornår fik den en ende?

Jeg var ved at blive drevet til vanvid. Eller måske var galskaben allerede sat ind? Bortset fra Lisa og hendes to efterfølgere var jeg alene. Alene med tankerne, lydene og billederne i mit hoved. Alene med frygten.

Indimellem blev der stillet vand og brød ind i cellen, og når jeg kaldte, blev jeg eskorteret til det lille badeværelse, hvor jeg brugte så lang tid som muligt foran spejlet. Mit spejlbillede var det eneste, der bekræftede, at jeg stadig var i live. At jeg stadig var mig.

Ud over kommandoer var fangevogterne tavse. Jeg tryglede dem om viden, men der kom ingen svar. Måske havde deres plan alligevel slået fejl? Måske havde Lucas opgivet forfølgelsen, fordi han vidste, at slaget var tabt? Tanken gav mig håb.

Jeg sov på madrassen, da jeg blev revet ud af drømmenes tågede univers. Der var tumult og voldsomme, snerrende lyde. Døren til nabocellen blev smækket hårdt efterfulgt af et bragende metallisk drøn.

Jeg krøb helt sammen og dækkede mit hoved med armene. Jeg orkede ikke mere forpint gråd. Jeg kunne ikke rumme mere. Hvad end der foregik, havde jeg ingen intentioner om at se. Jeg ville ikke

så meget som at kigge hen mod nabocellen, hvor Hectors næste bytte sad forskræmt og ventede. Jeg kunne ikke involvere mig i flere medfangers historier – det gjorde deres død sværere at overleve.

Jeg trykkede armene hårdt imod ørerne. Lucas' stemme, som havde været tavs i dagevis, kaldte pludselig tydeligt på mig. Jeg rettede koncentrationen imod den. Dybt og blødt varmede den hver en afkrog og fik mit hjerte til at pumpe hurtigere.

"Victoria, din skæbne – grib den!" Stemmen var kærlig, men insisterende. *"Grib den nu! Bær den!"*

Jeg kæmpede for at holde fast. Stemmen måtte ikke forsvinde. "Jeg elsker dig," hviskede jeg grådkvalt, men det var for sent – stemmen gled fra mig. Den hvirvlede rundt og fløj væk. Som et blad i vinden.

"Hjælp os!" bønfuldt den svagt, inden den blide sang gik tabt i min sjæl.

Jeg begyndte at hulke, men så var den der pludselig igen. Hårdere end før, mere levende, men det var helt sikkert hans stemme.

"Victoria, elskede, hvad har de gjort ved dig?"

Jeg lyttede åndeløst.

"Victoria, jeg elsker også dig!"

Jeg holdt op med at græde og lyttede.

"Victoria," sang stemmen. "Se på mig!"

Det hvide lys fra loftet blændede øjnene.

"Elskede ..." kaldte han fortvivlet.

Jeg kom op at sidde og stirrede konfust på ansigtet bag tremmerne.

"Lucas?" Jeg kæmpede mig på benene. "Du er her! Du er virkelig!"

Han rakte armene frem og greb om mine hænder. "Victoria," hviskede han. "Jeg ved ikke, hvor lang tid vi har. Du må lytte til mig."

Nu så jeg ham rigtigt. Ansigtet var hvidt og skræmmende.

"Du må ikke være i min nærhed," fortsatte han.

"Du skal slå mig ihjel – det er deres plan."

Han stivnede i mine hænder. Så trak han sig væk med et hårdt ryk.

"De sulter mig – lader mig leve på blod fra hunde og katte. Jeg ved ikke hvor længe, der går, før jeg ... Det må ikke ske!" Hans knyttede næve hamrede ind mod jerndøren, hvor den efterlod et tydeligt aftryk.

Jeg tænkte på Lisa. Hendes hund ... "Kan du ikke bryde ud herfra?"

Han gik tilbage mod tremmerne, men standsede på afstand. "Jeg kan intet stille op mod jern af den tykkelse." Blikket var mørkt.

"Jeg er ikke bange for dig," hviskede jeg og rakte ud efter ham.

"Det bør du være."

Jeg rystede på hovedet. "Hvad end der sker, så tilgiver jeg dig."

Han lukkede øjnene.

"Jeg ville bare ønske, at du ikke var fulgt efter mig."

På et splitsekund stod han foran mig og lagde hænderne om mine. "Jeg kunne aldrig leve med mig selv, hvis jeg ikke forsøgte."

Varme, salte tårer strømmede ned ad mine kinder, mens jeg indprentede mig hvert et træk i hans ansigt og stemme.

"Undskyld ..." hviskede han og mødte mit blik. "Undskyld, at jeg har bragt dig i det her; at dit liv er i fare på grund af mig – at du må lide sådan. Hvad end det er værd, så elsker jeg dig."

Jeg lagde kinden mod hans hænder og indsnusede duften. "Jeg elsker også dig. Intet vil nogensinde ændre på det – ikke engang døden!"

Vi stod tavse og betragtede hinanden. Facaden krakelerede, og jeg fornemmede, at han kæmpede med sig selv.

"Hector vil skåne vores liv ... hvis jeg slutter mig til ham," hviskede jeg desperat.

Lucas undertrykte en vred snerren og stirrede indtrængende på mig. "Ønsker du det?"

"Jeg kunne give dig chancen for at komme videre."

Han hvædede dyrisk og trak sig væk. "Det er ikke et liv! Det er afstraffelse – en skæbne værre end døden!" Hans ansigtsudtryk var på én gang skræmmende og opgivende. Hårdt og sårbart.

"Lucas ..." Jeg strakte mig efter ham.

Han skævede til min blodige, snavsede bluse. "Det er svært at være så tæt på dig. Dit blod ..."

Advarslen var så ægte, at jeg havde lyst til at træde baglæns, men jeg nægtede at være bange for den mand, jeg elskede.

Lucas bed tænderne sammen og bevægede sig tættere på.

"Det er kun et spørgsmål om timer. Jeg vil ikke være den samme mere."

Jeg rakte ud efter hans hænder. Efter et ubehageligt øjeblik tog han endelig imod.

"Den Lucas, jeg elsker, gemmer sig derinde, også selv om vampyren har overtaget pladsen," hviskede jeg.

"Victoria ..." Hans ansigt trak sig sammen. "Jeg kan ikke undgå at slå dig ihjel, når det sker. Hectors plan *vil* lykkes."

Jeg kvalte frygten med en dyb vejtrækning.

"Kys mig," hviskede jeg.

Lucas stirrede koncentreret på mig. Blikket vakte en blid snurren, som jeg længselsfuldt tog imod.

Så blev min bøn besvaret. I et frit rum i det værn, der opretholdt vores adskillelse, blev vi forenet i et inderligt kys. For et øjeblik syntes frygten langt væk. Jeg betvivlede aldrig hans kærlighed.

Så afbrød han med en iskold, truende lyd. Udtrykket i hans ansigt var vredt, nærmest brutalt. Han snerrede vildt, og jeg måtte anstrenge mig for at se bag vampyren.

Sekundet efter trådte Hector og Phillip ind i min celle.

Jeg klamrede mig til jerntremmerne og fastholdt blikket mod Lucas. Han måtte ikke forsvinde. Jeg kunne klare alt med ham for mit blik.

Hector standsede bag min ryg. Med næsten blide hænder berørte han mit hår og lagde armene omkring mig. Han stønnede arrogant og kyssede Lucas' signatur med iskolde læber.

"Du er et ganske indtagende eksemplar," mumlede han og lod tænderne ridse overfladisk.

Jeg holdt blikket stift mod Lucas, der hev magtesløst i tremmerne.

"Så desperat! Hans forstenede hjerte fortæller, at han skal redde dig, men i realiteten har instinkterne taget over for længst. Trangen til blod overskygger hans håbløse følelser." Hector lo spydigt.

Lucas forsvandt for mit blik. Øjeblikket efter hamrede han ind i tremmerne. Ambivalensen var tydelig. På den ene side beskyttende, på den anden side truende.

"Han behøver ikke at slå dig ihjel, ved du nok? Har du overvejet mit tilbud?" Hectors tone var fuld af selvtillid.

Lucas standsede og mødte mit blik. Og der i hans øjne kunne jeg søge den inderste kerne og besegle skæbnen.

"Intet kan nogensinde få mig til at vælge andet end Lucas. Ikke engang døden!" råbte jeg. Ordene føltes rigtige, men dybt i hjertet kunne jeg mærke frygten.

"Ærgerligt valg, menneske." Hector trak på skuldrene og bevægede sig omkring mig som en haj, der indkredser sit bytte. "Måske kunne jeg friste kæresten med en appetitvækker? Manden kæmper så hårdt mod sin egen natur, at det snart begynder at blive kedeligt. Jeg savner action – mere rå vildskab!" Hector smilede intrigant og så på Lucas. "Faktisk er jeg imponeret over din vilje – vi andre havde nok givet efter for længst." Han tog fat og løftede min hånd. "Du må virkelig hungrer efter hendes blod?" smilede han.

Lucas snerrede som et vildt dyr og sprang frem mod tremmerne.

”DU RØRER HENDE IKKE!”

Jeg strittede instinktivt imod. Nytteløst selvfølgelig. Grebet strammede til, og jeg var ikke i stand til at rykke mig en millimeter.

”Rolig nu ... det er jo bare en lille smagsprøve.” Hector lo ivrigt og blottede mit håndled.

Jeg stirrede panisk på min hånd. I samme sekund borede tænderne igennem, og smerten flåede i min arm. Jeg skreg af mine lungers fulde kraft, mens Lucas forsvandt for mit blik. Så slap Hector grebet, og jeg ramte det hårde betongulv.

Hector knælede ved min side og betragtede blodet, der piblede fra de to små huller.

”Så sødt og fuldstændigt rent. Som et nyfødt barn,” mumlede han betaget. ”Sikke et spild ...” Med sin kolde tunge slikkede han blodet bort og lod min arm falde.

Jeg sad stift, mens de gik ud af cellen. En dæmpet knurrende lyd drog mit blik mod tremmerne. Lucas stod ubevægelig med ansigtet vendt imod mig. Tænderne var blottede og udtrykket makabert. Der var intet kærligt, intet beskyttende.

Lucas havde lovet aldrig at gøre mig fortræd; aldrig at indtage mit blod uden tilladelse. Det løfte ville han bryde snart. Men selv om jeg var bange, tilgav jeg ham. Tilgav manden i uhyret!

24

ALDRIG HAVDE JEG følt mig så fortabt. Ensomheden var smertelig og angsten uudholdelig. Og midt i mit livs helvede stod Lucas ubevægelig og stirrede minutiøst på hver eneste bevægelse, der udgik fra min krop. Blikket var koldt og dødt, ansigtet var udtryksløst og blegt, og han talte ikke. Kun en sagte, truende lyd kom ud gennem de blottede tænder, hver gang jeg flyttede mig rundt i cellen. Der var intet af den Lucas, jeg kendte og elskede, kun en ydre skal, hvis fuldendte udseende var skjult under iskold grusomhed. En vampyr i sin fulde udfoldelse. En hjerteløs dræber!

Hans tilstedeværelse gjorde mig mere ensom, end da jeg var alene. Afstanden føltes uendelig, og for første gang mærkede jeg tomrummet på trods af hans nærhed. Distancen forrådte mine følelser som en hårdhændet nedkæmpning af den besættelse, der havde bosat sig i min sjæl.

Hector tog fejl, da han sagde, at Lucas skulle dø efter mig. Lucas var allerede død. Jeg havde mistet ham, og det eneste, jeg følte for vampyren bag tremmerne, var angst. Eftersom der ikke længere var andre udveje end døden, ønskede jeg blot at få det overstået. Før var der håb i ensomheden – nu var håbet tabt!

Jack åbnede døren og så på mig med et listigt smil. Lucas reagerede ikke. Først da jeg rejste mig fra gulvet, snerrede han højlydt.

"Et sjældent syn," bemærkede Jack og skævede til Lucas, mens han vinkede mig hen imod sig.

Lucas' snerren blev intensiveret, da jeg nåede døren.

"Han er sørme hungrende," gnæggede Jack og tog fat om min arm. "Han kommer til at vente lidt endnu. Hector vil se dig igen." Han trak mig ud gennem døren og lukkede Lucas' vrede inde.

"Vil han se mig? Hvorfor?" En ubehagelig skælven satte adrenalin i gang.

"Hector giver ikke op så let – du har åbenbart gjort indtryk." Jack smilede skævt.

Jeg fulgte ham op ad trappen til huset ovenpå.

"Tag et bad og gør lidt ud af dig selv – der ligger tøj derinde." Jack åbnede døren til badeværelset.

Jeg stirrede uforstående på ham. Hvad var formålet? Skulle jeg smukkeseres inden min død?

"Hectors ordre," indskød Jack og gloede kortvarigt op og ned ad min krop, inden han smækkede døren.

Et langt øjeblik stod jeg midt på gulvet og stirrede åndsfraværende på mig selv i spejlet. Udenfor var det mørkt, og på en stol lå et håndklæde og en lille bunke, der lignede undertøj og en hårbørste. På væggen hang en bøjle med en kropsnær, højhalset kjole, og på gulvet stod et par stiletter.

Jeg skævede til den ulåste dør og begyndte at klæde mig af. Jeg tændte for bruseren og trådte anspændt ind. En dyb indånding fik rysterne til at aftage, mens vandet opvarmede min krop. Jeg lukkede øjnene og lod den vidunderlige fornemmelse forplante sig. Måske var jeg allerede død?

Først da Jack åbnede døren, blev jeg revet ud af mit lille himmelske paradis. Jeg kunne se omridset af hans ansigt gennem glaslågen.

”Se nu at komme videre!” kommanderede han.

Jeg slukkede for vandet og ventede på, at han skulle forsvinde.

Jack fnøs og flåede glaslågen op. Jeg krummede mig sammen og beskyttede min nøgenhed, mens han stirrede på mig og langsomt samlede håndklædet op.

”Skynd dig så – Hector venter!” Han smed håndklædet for mine fødder og drejede rundt på hælen.

Jeg blev stående stille, til han lukkede døren. Så gik det stærkt.

Undertøjet var nyt og en anelse for stort og fik Lisa til at dukke frem i mit hoved. Jeg gøs og rystede tanken af mig.

Kjolen virkede vulgær og afslørede hver en kurve, men den var ren og duftede godt.

Og efter flere døgn’s uglerede lykkedes det mig at få bugt med hårets kaotiske filter.

Jeg betragtede mit spejlbillede. Hector havde klædt mig ud, som han ønskede at se mig. Lucas’ fortabte udvalgte – vampyrluderen!

”*Hector giver ikke op så let!*” Jeg fnøs arrigt. Jeg ville hellere dø end at give mig selv til ham – om jeg så skulle tage mit eget liv. Hector ville aldrig få mig!

Jeg sparkede til mine beskidte jeans og fik en klirrende metal-lisk lyd til at ramme gulvet. Og dér lå den så. Halskæden.

Sølvlænken skinnede i lyset, og de røde ædelstene funkledes svagt.

Jeg samlede forsigtigt kæden op og lod fingeren føle hen over teksten på den forreste amulet. Den mystiske tekst og de underlige tegn, der ikke gav mening. Jeg nåede aldrig at vise kæden til Lucas, og i fangenskabets havde jeg glemt den. Hvad stillede jeg op med den nu?

Så traf jeg valget. Det eneste, jeg kunne komme i tanke om. Målrettet løftede jeg halskæden op og trak den over hovedet. Den landede mod kjolens sorte stof, og jeg betragtede den i spejlet. Pludselig

virkede den alt for vigtig – alt for værdifuld til at jeg kunne bære den åbenlyst.

Jeg trak kjolestoffet ud og lod kæden falde på plads mod huden. Den føltes varm, og ædelstenene glødede. Kæden var smuk og frembragte en besynderlig følelse i mig.

Det raslede ved døren. Jack trådte ind og vurderede mig kort.

”Hector venter,” smilede han indladende og lagde sin kolde hånd på min bare arm.

Jeg trippede efter i de høje sko, som gnavede for hvert et skridt. Vi gik tilbage til kælderen, mens min anspændthed voksede. Mit hjerte kunne utvivlsomt høres i hele huset.

Jack åbnede den sidste dør og skubbede mig ind. Det skarpe lys forsvandt, da døren lukkede sig bag mig.

Rummet lignede en hotelsuite. Den ene ende var indrettet som soveværelse, mens den anden lignede en dagligstue. Der var ingen bevægelse, ingen lyde ...

Jeg gispede forskrækket, da iskolde hænder lagde sig på mine skuldre.

”Nydelig,” hviskede Hectors dragende stemme.

Jeg bed tænderne sammen, mens han stillede sig tæt ind til mig og så ned på mit ansigt.

”Du og jeg er kommet galt fra start. Hvis vi lærer hinanden bedre at kende, vil du sikkert overveje mit tilbud igen?”

”Jeg *har* truffet mit valg,” snerrede jeg hårdt.

Hector fangede mit blik og sendte en svag, sitrende strøm gennem mit indre.

”Du kunne jo ombestemme dig?”

”Jeg *har* truffet mit valg!” gentog jeg stædigt.

”Så du vil hellere dø en voldsom og pinefuld død i armene på Lucas end leve ved min side?”

”Et liv ved din side er voldsomt og pinefuldt, ikke døden.”

Hector lo. Han greb min hånd og trak mig over i sofaen.

"Lucas og jeg er slet ikke så forskellige," fortsatte han eftertænksomt. "Vi har samme natur og eftertragter det samme."

"Du ved intet om Lucas!"

"Jeg ved mere, end du aner." Hector smilede intrigant.

Jeg rev hånden til mig. "Du er et nederdrægtigt kryb! Lucas er i det mindste menneskelig."

"Lucas er ikke mindre vampyr, end jeg er. Han opfører sig bare sådan, fordi han er en fremragende dramatiker. Det er hykleri! Hans sande jeg sidder få meter herfra og venter på at slå dig ihjel!" Hector knurrede irriteret.

"Fordi du har drevet ham til det!"

Smilet røg på plads igen. "Jeg står i det mindste ved den, jeg er – det er ærligt. Jeg er ikke underlagt facader og skuespil."

"Du slår folk ihjel. Du er ond og nådesløs – hvis det er ærligt, så foretrækker jeg løgnen," forsikrede jeg skarpt.

Hector sukkede opgivende og rykkede tættere på. "Du er køn, menneske, men ikke særlig klog. Jeg er ikke vant til at blive afvist." Han tog fat om mit ansigt og drejede det til siden. "Måske skulle jeg bare omdanne dig? Forbinde dig til mig som din skaber. Lucas' udvalgte, men mit skaberværk! Hvilket bånd vil være stærkest, når din krop omdannes under påvirkningen af mit blod?"

Jeg løsrev mig fra sofaen. "Hvis du omdanner mig, vil jeg hævne mig!" Jeg vendte ryggen til og marcherede hen mod døren. Jeg ville væk, også selv om det var den direkte vej til døden.

Med ét stod Hector foran. Han greb om mine arme og stirrede triumferende på mig.

"Men lige nu er du magtesløs," hvislede han grådigt.

Før jeg kunne reagere, pressede han læberne hårdt imod mine og tvang tungen ind i min mund. Hans kolde hænder befamlede min krop og flåede i kjolestoffet. Han havde truffet *sit* valg! Han ville ikke tabe til Lucas, og han kunne aldrig lade mig undslippe.

Midt i den ubarmhjertige vildskab gav jeg mig selv et løfte. Hector skulle bøde for ondskaben – jeg vidste ikke hvordan, men hans skæbne var beseglet: Han skulle ikke skånes!

Hans tænder søgte målrettet min puls. Jeg beredte mig selv på smerten, mens hans hånd flåede kjolen væk fra halsen. Den flænsende lyd var det sidste, jeg hørte, før en uheldssvanger stilhed afløste vildskaben.

På et splitsekund var hænderne væk fra min hals. Kulden var forsvundet, og intet holdt min krop tilbage.

Hectors blege skikkelse stod et par meter fra mig. Jeg søgte spontant mod halskæden og greb fat om den forreste amulet. Den glødede og smeltede ind i hånden.

Så gik det op for mig, at Hectors fulde opmærksomhed var rettet mod kæden.

”Halskæden ...” hviskede han. Noget i hans kolde, selvtilfredse udtryk havde ændret sig.

”Den tilhører mig!” fastslog jeg og knugede fingrene omkring amuletten.

”Det er umuligt ...” mumlede han på én gang overrasket og ærgerlig. Som en mand, der lige havde indset, at slaget var tabt. ”Lucas må slå dig ihjel ... jeg kan ikke ... risikoen er alt for stor!”

Jeg fulgte ham ud i det skarpe lys på gangen. Phillip standsede brat og stirrede skiftevis på kæden og Hectors ansigt. ”Hvordan?”

”Vi må skaffe os af med problemet nu!” snerrede Hector.

Phillip nikkede. ”Vil han ikke stoppe op?”

”Det er vores bedste løsning. Han er formentlig så sulten, at han ikke ænser andet.” Hector stirrede fjernt. ”Hun må dø – hun må dø nu!”

Jeg så på de to vampyrer, og med ét blev det klart, at magtbalancen havde forskubbet sig. Jeg besad en styrke. En styrke som stammede fra kæden.

Jeg skulle dø nu, men jeg havde aldrig stået stærkere.